

FERESTRELE ACȚIUNILOR INSURGENTE

✎ **Maior Vasile DINU**

Poate că nu aș fi realizat în ce măsură se scurge timpul într-o misiune cu un grad de risc deosebit, dacă nu aș fi avut un interlocutor pe măsura pregătirii și experienței sale. De fapt, este povestea locotenentului Adrian Jianu, comandantul unui pluton de cercetare. La prima lectură, nu pare decât un crâmpeli de viață banală, dar care, filtrat cu ochii minții, dă dimensiunea unor clipe trăite pe muchie de cuțit, la hotarul dintre viață și moarte. O realitate trăită de fiecare militar din Batalionul 32 Infanterie în cele peste 180 de zile de misiune în Irak.

Cumulul trăirilor interioare

Locotenentul Adrian Jianu își începe povestea.

Am primit misiunea de a cerceta o porțiune a unei importante căi rutiere din zona de responsabilitate a batalionului. Misiune cu atât mai importantă cu cât au existat și anumite date, ce-i drept incerte, cu privire la amplasarea unor dispozitive explozive improvizate. Pentru militari, incertitudinea și hazardul nu pot face parte din vocabular.

Cercetarea unor astfel de zone, vulnerabile cum le numim noi, implică

un grad ridicat de risc, întrucât presupune debarcarea personalului și expunerea acestuia timp îndelungat.

Pregătirea misiunii este mult mai complexă decât de obicei, punem în talerele balanței și analizăm toate scenariile posibile ale atacului inamic. Fiecare militar își însușește modul de acțiune până în cele mai mici amănunte.

Ne punem în mișcare mai îngândurați, dar cu aceeași convingere că pericolul, ce ne pândește la orice pas,

nu ne va face nimic rău nouă. Explozia sentimentală este adesea intraductibilă. Pare extrem de banal să vezi cât de ușor îți găsești cuvintele pentru a descrie acest cumul al trăirilor interioare. Figuri împietrite, doar ochii și mâinile se mișcă cu precizie matematică.

Este momentul cel mai important. În asemenea situații, ca lider, nici să nu-ți treacă prin minte să fii ezitant. Tu însuși ești ultimul la care te poți gândi. Toate drepturile și obligațiile tale rezidă în uriașa responsabilitate pe care o porți pe umeri: oamenii din subordine. De aceea, puterea exemplului personal imprimă direcția și ritmul: forță, curaj, coeziune.

Riscurile victoriei

Ne apropiem tăcuți de punctul vulnerabil. Pășim într-o zonă care, până nu demult, a fost locul unde s-a executat foc direct asupra unei patruli americane și unde, în urmă cu ceva timp, camarazii noștri au descoperit un dispozitiv exploziv improvizat.

În jur, liniște deplină. Doar vocea comandantului de patrulă se aude prin stație, coordonându-și echipele. I se răspunde prin semnale. O voce și un semnal. Doar atât. Un automatism aproape perfect.

Continuăm deplasarea pe jos, sprijiniți de transportoare. Înaintăm concentrați, de o parte și de alta a comunicației, cercetând cu atenție vecinătatea acestora. Ne apropiem de orice denivelare de relief ori de câte ori aceasta pare suspectă. Analizăm cu atenție, timp în care toți mușchii sunt încordați la maximum. Picioarele se mișcă mai greu, dar ochii sunt mult mai ageri. Pentru noi, linia orizontului este la fiecare pas. Pășim încet, atent, tăcuți. Timpul se înscrie în alte coordonate. El poate să zboare. Acum, ne interesează doar spațiul acela de siguranță.

Locotenentul Adrian Jianu

*Mai sunt câțiva pași până la capătul comunicației și al zonei suspecte. Vârful de lance face semnul **Ok - All clear**. Răsufliăm ușurați. Transmitem la bază. În urma noastră, intră în derulare o nouă misiune. Fiecare misiune îndeplinită înseamnă de fapt o nouă victorie.*

*Misiunile de cercetare sunt diferite de celelalte, deoarece riscul și vulnerabilitatea sunt direct proporționale cu înaintarea pe jos în teritoriul considerat inamic, pentru că un posibil dispozitiv exploziv improvizat amplasat înseamnă de fapt o misiune de tipul **full-combat** în care, la fiecare pas, și se deschid multiple variante decizionale, noi ferestre ale posibilităților acțiuni insurgente. Este pe undeva o ase-*

mănare între lumea reală și cea virtuală, create de jocurile pe calculator. Fiecare misiune este o cursă contracronometru, o bătălie lăuntrică cu spațiul de care ai atâta nevoie. De altfel, spațiul înseamnă libertatea de mișcare de care avem nevoie cu toții în acest univers, care pare din ce în ce mai neîncăpător.

Aș vrea să pot descrie triumful, acel sentiment care ne încearcă la revenirea în bază. Dar mi-e teamă că nu am să pot. Noi suntem mai puțin filozofi și literați și mai mult pragmatici. Este sentimentul pe care fiecare dintre noi îl resimțim ca pe o izbândă personală.

Într-adevăr, te încearcă o bucurie lăuntrică. Fiecare misiune încheiată cu bine reprezintă și apropierea de iarba verde de acasă.